

บทที่ 5

คำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบัน

5.1 คำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

ในการวิเคราะห์คำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ 2 ประเด็นใหญ่คือ

- 1) การปรากฏและโครงสร้างภาษาของการปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐาน
- 2) กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน

5.1.1 การปรากฏและโครงสร้างภาษาของการปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

การปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย มี 2 รูปแบบ คือ

- 1) ปรากฏโดยลำพังไม่มีความเปรียบ และ 2) ปรากฏอยู่ในลักษณะความเปรียบ

ก. การปรากฏโดยไม่มีความเปรียบของคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

การปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐานโดยไม่มีความเปรียบ หมายถึง การปรากฏของคำเรียกสีโดยไม่มีสิ่งที่ถูกเปรียบปรากฏร่วมด้วย เช่น ขาวเหลือง ขาวใสงาม ขาวเหลืองอ่อน แดงเหลือง แดงเหลืองอ่อน แดงกล้า แดงอ่อน แดงเข้ม เหลืองอ่อน ทอง ทองแดง

ข. การปรากฏอยู่ในลักษณะความเปรียบของคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

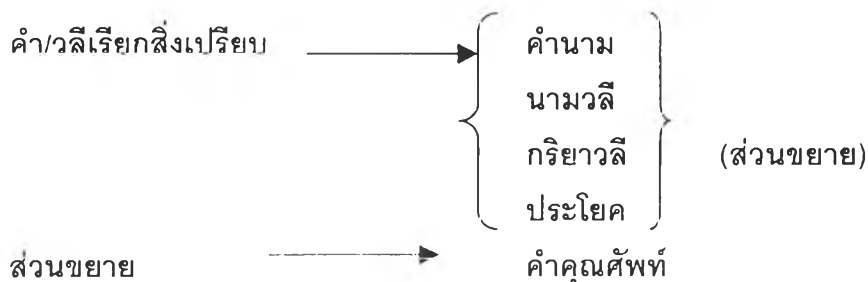
การปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐานในลักษณะความเปรียบสมัยสุโขทัยนั้น ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า โครงสร้างของการปรากฏไม่มีความแตกต่างจากการปรากฏของคำเรียกสี พื้นฐานสมัยสุโขทัยเลย กล่าวคือ อยู่ในแบบโครงสร้างที่มีคำเรียกสีไม่พื้นฐานโดยอาจตามมากด้วยคำขยายและตามมาด้วยคำหรือวลีเรียกสิ่งเปรียบ โดยมีคำ ตั้ง ซึ่งเป็นคำแสดงการเปรียบเทียบคั่นกลางเสมอ ดังนี้

คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน (คำขยาย) + ดิ่ง + คำหรือวลีเรียกสิ่งเปรียบเทียบ

ตัวอย่างเช่น แดงอ่อนดิ่งดอกกอไผ่ชา แดงอ่อนดิ่งดอกชบา แดงอ่อนดิ่งดอกเทียน

ไทย ชาวใสดิ่งแกนกลั่วย คำอ่อนขึ้นบานดิ่งหญ้าปล้อง

สำหรับคำหรือวลีเรียกสิ่งเปรียบเทียบจะมีโครงสร้างดังนี้คือ

ส่วนขยายอาจปรากฏหรือไม่ก็ได้ ถ้าปรากฏส่วนขยายจะเป็นคำคุณศัพท์ตัวอย่างข้อมูลที่พบ ได้แก่

แดงอ่อนดิ่งดอกกอไผ่ชา แดงอ่อนดิ่ง - คำนาม

แดงอ่อนดิ่งดอกเทียนไทย แดงอ่อนดิ่ง - คำนาม+คำคุณศัพท์

ชาวใสดิ่งแกนกลั่วย ชาวใสดิ่ง - นามวลี

สีแดงเหลืองดิ่งระบายธงสีสิบบาท สีแดงเหลืองดิ่ง - กริยาวลี

สีแดงเหลืองอ่อนดิ่งท่านระบายธงสีสิบบาท สีแดงเหลืองอ่อนดิ่ง - ประโยค

5.1.2 กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

จากการวิเคราะห์คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย พบว่า คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยมีกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน 4 กลวิธี ได้แก่

1. การประสมคำเรียกสิ่งพื้นฐานกับคำเรียกสิ่งพื้นฐาน
2. การใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะเป็นคำเรียกสิ่ง
3. การขยายคำเรียกสิ่งพื้นฐาน
4. การขยายคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน

ก. การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐาน

กลวิธีการประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐาน เป็นกลวิธีที่พบว่าใช้น้อยมากในภาษาไทยสมัยสุโขทัย จากข้อมูลมีข้อสังเกตว่าคำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สร้างโดยกลวิธีดังกล่าวนี้ มีความถี่ในการปรากฏเพียง 2 ครั้งเท่านั้น

ตัวอย่างคำเรียกสีที่พบ เช่น

ขาว + เหลือง = ขาวเหลือง (คำประสม)

แดง + เหลือง = แดงเหลือง (คำประสม)

มีข้อสังเกตเกี่ยวกับกลวิธีการประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยคือ สีไม่พื้นฐานที่ได้จากการประสมของสีพื้นฐานจำนวน 2 สีได้แก่ ขาวเหลือง (ขาว + เหลือง) ในสมัยสุโขทัยอาจเทียบได้กับ สีเหลืองอ่อน ในสมัยปัจจุบัน และสีไม่พื้นฐานที่ได้จากการประสมของสีพื้นฐานจำนวน 2 สีได้แก่ แดงเหลือง (แดง + เหลือง) ในสมัยสุโขทัยอาจเทียบได้กับ สีส้ม ในสมัยปัจจุบัน ประเด็นนี้แสดงให้เห็นว่าระบบโน้ตศัพท์เรื่องสีตลอดจนการจัดประเภทของคนไทยมีการเปลี่ยนแปลงจากสมัยสุโขทัยถึงสมัยปัจจุบันคือ คนไทยในสมัยสุโขทัยยังไม่มีประเภท สีส้ม เลยต้องมีการใช้คำประสมระหว่าง สีแดง กับ สีเหลือง ในขณะที่คนไทยในสมัยปัจจุบันมีประเภทสี ส้ม แล้ว เลยไม่มีการใช้คำประสม แดงเหลือง เหมือนกับคนไทยสมัยสุโขทัยแต่ใช้คำเรียกสี ส้ม แทน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคำว่า แดง ในสมัยสุโขทัยมีความหมายที่รวมประเภทสี ส้ม ในสมัยปัจจุบันเอาไว้ด้วย ลักษณะดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำเรียกสีได้เป็นอย่างดี

ข. การใช้คำเรียกสีของเฉพาะเป็นคำเรียกสี

กลวิธีอีกแบบของการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยคือ การใช้คำเรียกสีของเฉพาะเป็นคำเรียกสี เป็นกลวิธีที่พบว่าใช้มาก คำเรียกสีที่พบได้แก่ ทองแดง สำหรับความถี่ในการปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สร้างโดยวิธีนี้ พบว่า มีความถี่ในการปรากฏ 6 ครั้งในข้อมูล

ค. การขยายคำเรียกสีพื้นฐาน (คำเรียกสีพื้นฐาน + หน่วยขยาย)

กลวิธีอีกกลวิธีของการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยคือ การขยายคำเรียกสีพื้นฐาน โดยที่หน่วยขยายเป็นคำบอกระดับ กลวิธีนี้พบว่าใช้มากในภาษาไทยสมัยสุโขทัย คำเรียกสีที่พบ ได้แก่

แดง <u>กล้า</u>	แดง - คำบอกระดับ
แดง <u>อ่อน</u>	แดง - คำบอกระดับ
แดง <u>เข้ม</u>	แดง - คำบอกระดับ

จากข้อมูลมีข้อสังเกตว่าพบคำบอกระดับเพียง 5 คำ คือ อ่อน กล้า เข้ม ผ่อง และ ใส คำบอกระดับ อ่อน เป็นคำที่ใช้มากที่สุด สำหรับคำบอกระดับ กล้า ในภาษาไทยสมัยสุโขทัยสันนิษฐานว่าอาจเป็นคำเดียวกันกับคำบอกระดับ กล้า ในภาษาไทยสมัยปัจจุบันซึ่งตามความหมายในพจนานุกรมของราชบัณฑิตยสถาน (2525) หมายถึง ความสนุกสนานหรือความเข้มจัดของสี ซึ่งอาจมีความหมายเท่ากับคำว่า แดงเข้ม แดงจัด ในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่เกิดจากการใช้คำบอกระดับขยายคำเรียกสีพื้นฐานในลักษณะกลวิธีดังกล่าวข้างต้น ในทางวิทยาศาสตร์ถือว่าเป็นที่เกิดจากการผสมผสานกันของความอิ่มตัวของสี (saturation) และความสว่างของสี (lightness) ซึ่งสามารถแยกและวัดหาค่าได้ แต่สำหรับตัวมนุษย์เองไม่สามารถแยกแยะได้จึงมีการใช้คำบอกระดับในลักษณะดังกล่าว สำหรับความถี่ในการปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สร้างโดยกลวิธีที่ 3 นี้ พบว่ามีความถี่ในการปรากฏ 7 ครั้งในข้อมูล

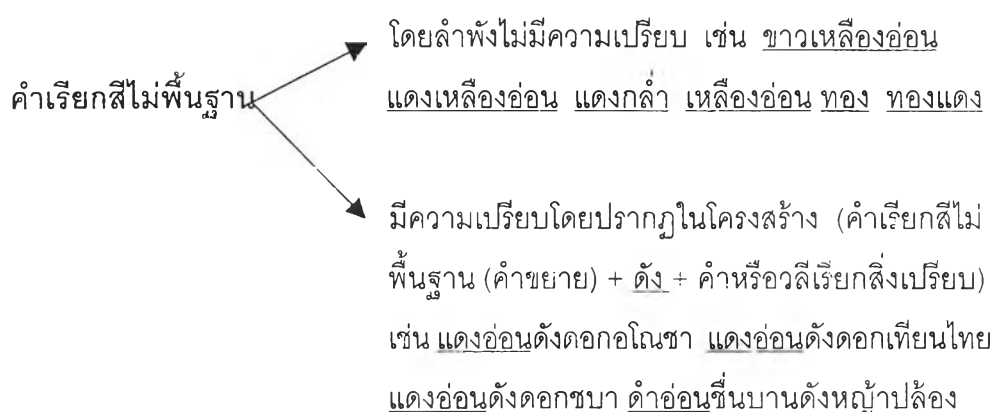
ง. การขยายคำเรียกสีไม่พื้นฐาน (คำเรียกสีไม่พื้นฐาน + หน่วยขยาย)

กลวิธีอีกแบบที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย คือ การขยายคำเรียกสีไม่พื้นฐานโดยที่หน่วยขยายเป็นคำบอกระดับ เป็นกลวิธีที่พบว่า ใช้น้อยมากในภาษาไทยสมัยสุโขทัยเช่นเดียวกับกลวิธีที่ 1 ตัวอย่างคำเรียกสีที่ใช้กลวิธีนี้ ได้แก่ ขาวเหลืองอ่อน และ แดงเหลืองอ่อน คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สร้างโดยกลวิธีดังกล่าวนี้มีความถี่ ในการปรากฏเพียง 2 ครั้งเท่านั้นในข้อมูล และเห็นได้ว่าคำเรียกสีไม่พื้นฐานที่ปรากฏเป็นหน่วยหลักนั้น เป็นคำผสมด้วย

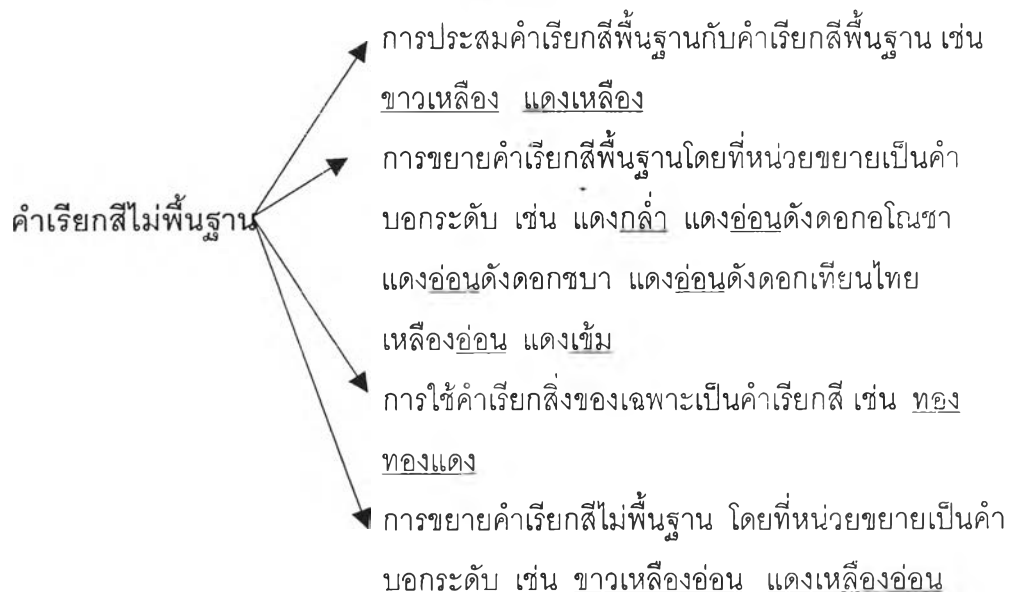
จากรายละเอียดเกี่ยวกับการปรากฏและกลวิธีการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย สามารถสรุปได้คือ คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่ใช้ในภาษาไทยสมัยสุโขทัยมีการปรากฏ 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) ปรากฏโดยลำพังโดยไม่มีความเปรียบปรากฏร่วมด้วย และ 2) ปรากฏในความเปรียบโดยมีความเปรียบปรากฏร่วมด้วย สำหรับกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานพบว่า คำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยมีการสร้างโดย 4 กลวิธีคือ 1) การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐาน 2) การใช้คำเรียกสีของเฉพาะเป็นคำเรียกสี 3) การขยายคำเรียกสีพื้นฐานโดยที่หน่วยขยายเป็นคำบอกระดับ และ 4) การขยายคำเรียกสีไม่พื้นฐาน โดยที่หน่วยขยายเป็นคำบอกระดับ จากข้อมูลมีข้อสังเกตว่าความถี่ในการปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้น

ฐานที่สร้างโดยแต่ละกลวิธีมีความถี่ในการปรากฏแตกต่างกัน กล่าวคือ กลวิธีที่ 3 และ 2 เป็นกลวิธีที่ใช้มากกว่าอีก 2 กลวิธีในภาษาไทยสมัยสุโขทัย นอกจากนี้ในกลวิธีที่ 3 พบว่า คำบอกระดับ อ่อน เป็นคำบอกระดับที่ใช้มากที่สุด รายละเอียดเกี่ยวกับการปรากฏและโครงสร้างภาษาของการปรากฏตลอดจนกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานและความถี่ในการปรากฏของแต่ละ กลวิธีข้างต้นสามารถสรุปเป็นแผนภูมิ และตารางเพื่อความเข้าใจและเห็นภาพได้ดียิ่งขึ้นคือ

การปรากฏและโครงสร้างภาษาของการปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐาน

กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน

แผนภูมิที่ 7 แผนภูมิแสดงภาพรวมของการปรากฏและโครงสร้างภาษาของการปรากฏตลอดจนกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

สำหรับความถี่ในการใช้กลวิธีสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานนั้น ปรากฏความถี่ดังในตารางที่ 3 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ตารางแสดงความถี่ในการปรากฏของคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานที่สร้างโดยแต่ละกลวิธีในภาษาไทยสมัยสุโขทัย

กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน	ความถี่ของการปรากฏ (ครั้ง)	ร้อยละ (%)
1. การขยายคำเรียกสิ่งพื้นฐานด้วยคำบอกระดับ	16	45.72
2. การใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะเป็นคำเรียกสิ่ง	9	25.71
3. การประสมคำเรียกสิ่งพื้นฐานกับคำเรียกสิ่งพื้นฐาน	7	20.00
4. การขยายคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานด้วยคำบอกระดับ	3	8.57

จากตารางจะเห็นได้ว่า กลวิธีขยายคำเรียกสิ่งพื้นฐานด้วยคำบอกระดับเป็นกลวิธีที่ใช้มากที่สุด

5.2 คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

ในการเสนอผลการวิเคราะห์คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน จะทำเช่นเดียวกับการเสนอผลการวิเคราะห์คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยกล่าวคือ เสนอเกี่ยวกับการปรากฏและโครงสร้างภาษาของการปรากฏของคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน และกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน

ส่วนขยายอาจปรากฏหรือไม่ก็ได้ ถ้าปรากฏส่วนขยายจะเป็นคำคุณศัพท์ หรือส่วนเสริมความ ตัวอย่างข้อมูลที่พบได้แก่

ขาวอมชมพูดอกกุหลาบ	ขาวอมชมพู	-	<u>คำนาม</u>
เหลืองสดเนยเทียม	เหลืองสด	-	<u>คำนาม + คำคุณศัพท์</u>
ขาวเหลืองดอกกล้วยไม้ควีนสิริกิติ์	ขาวเหลือง	-	<u>คำนาม + ส่วนเสริมความ</u>

5.2.2 กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

จากข้อมูลคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน พบว่า คนไทยในสมัยปัจจุบัน มีกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 4 กลวิธีเช่นกัน คือ

1. การประสมคำเรียกสีพื้นฐาน กับคำเรียกสีพื้นฐาน
2. การใช้คำเรียกสีของเฉพาะโดยเป็นคำเรียกสี
3. การขยายคำเรียกสีพื้นฐาน
4. การขยายคำเรียกสีไม่พื้นฐาน

ก. การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐาน (คำเรียกสีพื้นฐาน + คำเรียกสีพื้นฐาน)

กลวิธีการประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐาน เป็นกลวิธีที่ใช้น้อยในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน จากข้อมูลพบว่าคำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สร้างโดยกลวิธีดังกล่าวนี้มีความถี่ในการปรากฏเพียง 7 ครั้ง ตัวอย่างคำเรียกสีที่พบ ได้แก่

ขาว + เหลือง	=	ขาวเหลือง (คำประสม)
แดง + ส้ม	=	แดงส้ม (คำประสม)
ม่วง + ดำ	=	ม่วงดำ (คำประสม)

ข. การใช้คำเรียกสีของเฉพาะเป็นคำเรียกสี

กลวิธีอีกกลวิธีของการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน คือ การใช้คำเรียกสีของเฉพาะเป็นคำเรียกสี จากข้อมูลพบว่ากลวิธีที่ 2 นี้มีการใช้มารองลงมาจากกลวิธีที่ 3 ที่จะกล่าวถึงต่อไป เกี่ยวกับการปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สร้างโดยกลวิธีที่ 2 นี้ พบว่า มีการปรากฏ 56 ครั้งในข้อมูล ตัวอย่างคำเรียกสีที่พบ เช่น น้ำทะเล หมึก เนื้อ รัง เปลือกมะนาว

ค. การขยายคำเรียกสีพื้นฐาน (คำเรียกสีพื้นฐาน + หน่วยขยาย)

กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบันอีกกลวิธีคือการขยายคำเรียกสีพื้นฐาน จากข้อมูลพบว่า หน่วยขยายที่ใช้ขยายคำเรียกสีพื้นฐานอาจเป็นคำคุณศัพท์หรือคำบอกระดับ เป็นคำเรียกสิ่งของเฉพาะ หรือเป็นคำเรียกสีพื้นฐาน สำหรับหน่วยขยายที่เป็นคำคุณศัพท์หรือคำบอกระดับ จากข้อมูลพบว่าเป็นหน่วยขยายที่ใช้มากที่สุด และมีความถี่ในการปรากฏถึง 86 ครั้งในข้อมูล ประเด็นเกี่ยวกับคำบอกระดับ จากข้อมูลมีข้อสังเกตว่า คำบอกระดับ อ่อน เป็นคำบอกระดับที่ปรากฏร่วมกับทุกคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน ส่วนคำบอกระดับอื่นๆ อีกหลายคำพบว่ามีการปรากฏร่วมกับคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบันดังตารางข้างล่าง

ตารางที่ 4 คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สร้างโดยการมีคำบอกระดับประกอบคำเรียกสีพื้นฐาน

คำเรียกสีไม่พื้นฐาน	
คำเรียกสีพื้นฐาน	คำบอกระดับ
ขาว	อ่อน จี๋อก วอก ละอ้าน นวล สะอาด พร่าง บาง ผ่อง มัว ชุ่น ชุ่ม ใส โพลน แอร์ม ราง ๆ เผือก เผือด ขับ ดาด จี๊วะ
ดำ	อ่อน คล้ำ สนิท เข้ม ขลับ ทะมึน ปี้ มะเมื่อม
แดง	อ่อน ฉาน เข้ม ก่ำ วาบ สด ชาน จัด เรื่อ แก่
เหลือง	อ่อน สด ชืด หม่น
เขียว	อ่อน สด เข้ม
ฟ้า	อ่อน เข้ม สด
น้ำเงิน	อ่อน แก่ แปร็ด หม่น จัด หนัก ใส ก่ำ
น้ำตาล	อ่อน ตุ่น ๆ เข้ม ไหม้

ตารางที่ 4 (ต่อ)

คำเรียกสีไม่พื้นฐาน	
คำเรียกสีพื้นฐาน	คำบอกระดับ
ม่วง	อ่อน หม่น จัด
ชมพู	อ่อน เรื่อ ๆ ชิด
ส้ม	อ่อน
เทา	อ่อน เข้ม จาง

จากตารางข้างต้น คำบอกระดับที่ปรากฏร่วมกับคำเรียกสีพื้นฐานในคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบันจะสังเกตว่าคำบอกระดับ อ่อน สามารถปรากฏกับทุกคำเรียกสีพื้นฐาน คำบอกระดับ เข้ม ปรากฏร่วมกันเพียงบางคำเรียกสีเท่านั้น ได้แก่ คำเรียกสี ดำ แดง เขียว ฟ้า น้ำตาล และเทา คำบอกระดับ แก่ ปรากฏร่วมกับคำเรียกสี แดง และ น้ำเงิน เพียง 2 คำเรียกสีเท่านั้น และคำบอกระดับ สด ปรากฏร่วมกับคำเรียกสี แดง เหลือง เขียว และ ฟ้า เท่านั้น สำหรับคำเรียกสีไม่พื้นฐานที่สร้างขึ้นโดยการผสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำบอกระดับดังกล่าวข้างต้น ในทางวิทยาศาสตร์ถือว่าเป็นคำที่เกิดจากการผสมผสานกันระหว่างความอิ่มตัวของสี (saturation) และความสว่างของสี (lightness) ซึ่งในภาษาใช้คำ อ่อน เข้ม จาง เป็นต้น เป็นกระบวนการรับรู้สีกระบวนการหนึ่งที่สามารถแยกแยะและหาค่าได้ทางวิทยาศาสตร์ว่าสีไม่พื้นฐานนั้นมีค่าความอิ่มตัวของสีเท่าไร และมีค่าความสว่างของสีเท่าไร แต่สำหรับตัวมนุษย์ซึ่งเป็นผู้รับรู้สีไม่สามารถแยกแยะความอิ่มตัวของสีและความสว่างของสีที่รับรู้ดังกล่าวได้ จึงทำให้มนุษย์ต้องมีการใช้คำบอกระดับของสีในลักษณะดังกล่าวข้างต้น

สำหรับหน่วยขยายที่เป็นคำเรียกสีของเฉพาะ จากข้อมูลพบว่าเป็นหน่วยขยายที่ใช้มากเช่นเดียวกัน มีความถี่ในการปรากฏ 24 ครั้ง ในข้อมูล ตัวอย่างคำเรียกสีที่พบ เช่น

เขียวไขก

เขียว - คำเรียกสีของเฉพาะ

ฟ้าน้ำทะเล

ฟ้า - คำเรียกสีของเฉพาะ

ม่วงกลีบบัว

ม่วง - คำเรียกสีของเฉพาะ

นอกจากหน่วยขยายที่เป็นคำเรียกสิ่งของเฉพาะจะปรากฏหลังคำเรียกสิ่งพื้นฐานทันที ดังที่กล่าวข้างต้นแล้ว หน่วยขยายที่เป็นคำเรียกสิ่งของเฉพาะยังปรากฏหลังคำเชื่อมที่คั่นระหว่างคำเรียกสิ่งกับหน่วยขยายที่เป็นคำเรียกสิ่งของเฉพาะอีกด้วย ตัวอย่างคำเรียกสิ่งทีพบ เช่น

<u>ฟ้าอมเงิน</u>	ฟ้า - <u>คำเชื่อม</u> - <u>คำเรียกสิ่งของเฉพาะ</u>
<u>ม่วงแกมทอง</u>	ม่วง - <u>คำเชื่อม</u> - <u>คำเรียกสิ่งของเฉพาะ</u>
<u>ชมพูเหลืออบมุก</u>	ชมพู - <u>คำเชื่อม</u> - <u>คำเรียกสิ่งของเฉพาะ</u>

เกี่ยวกับความถี่ในการปรากฏของหน่วยขยายในลักษณะดังกล่าวนี้ พบว่า มีความถี่ในการปรากฏเพียง 8 ครั้งในข้อมูล

สำหรับหน่วยขยายที่เป็นคำเรียกสิ่งพื้นฐาน จากข้อมูลพบว่าหน่วยขยายที่เป็นคำเรียกสิ่งพื้นฐานจะปรากฏหลังคำเชื่อมที่คั่นกลางระหว่าง 2 คำเรียกสิ่งพื้นฐาน และมีความถี่ในการปรากฏ 31 ครั้ง ในข้อมูล ตัวอย่างคำเรียกสิ่งทีพบ เช่น

<u>ขาวปนชมพู</u>	ขาว - <u>คำเชื่อม</u> - <u>คำเรียกสิ่งพื้นฐาน</u>
<u>ขาวออกเหลือง</u>	ขาว - <u>คำเชื่อม</u> - <u>คำเรียกสิ่งพื้นฐาน</u>
<u>ม่วงแกมฟ้า</u>	ม่วง - <u>คำเชื่อม</u> - <u>คำเรียกสิ่งพื้นฐาน</u>

ง. การขยายคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน (คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน + หน่วยขยาย)

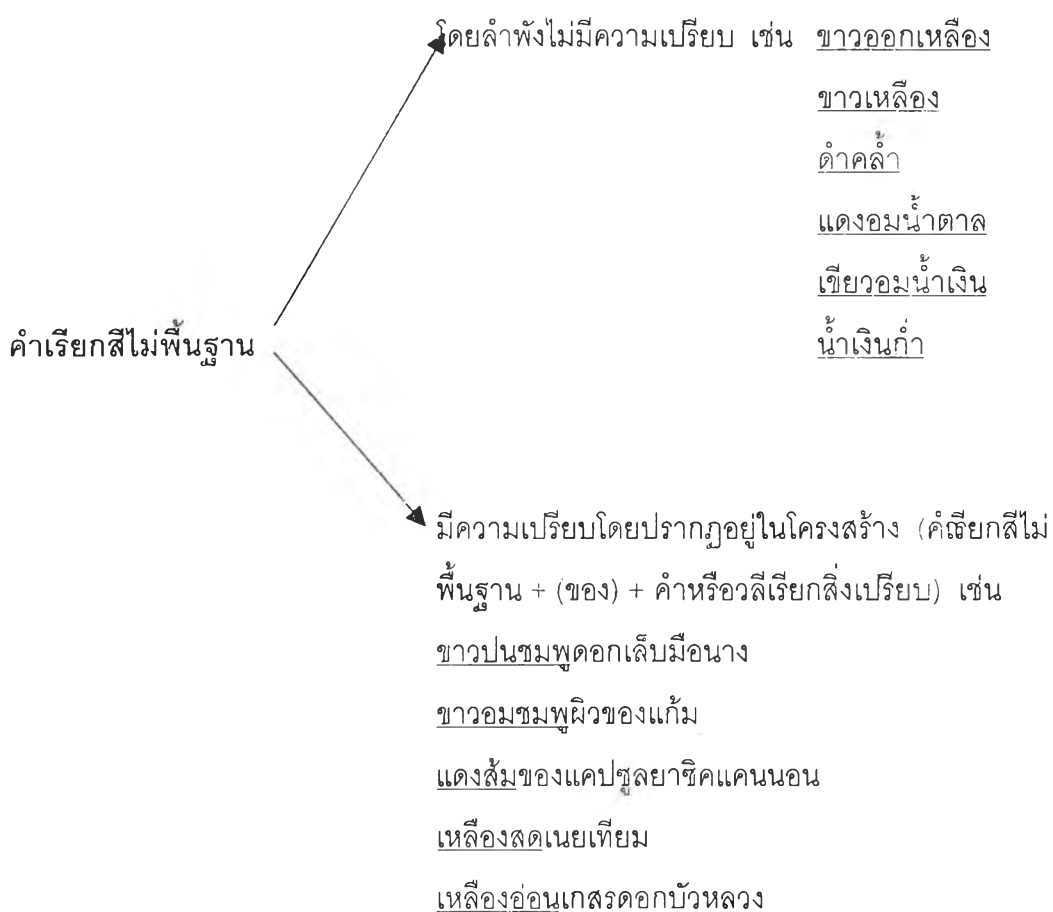
นอกจากกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน 3 กลวิธีดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังพบว่า คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน ในภาษาไทยสมัยปัจจุบันเกิดจากการสร้างโดยการขยายคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานที่เป็นคำเรียกสิ่งของเฉพาะด้วยหน่วยขยายที่เป็นคำบอกระดับ ตัวอย่างคำเรียกสิ่งทีพบ ได้แก่

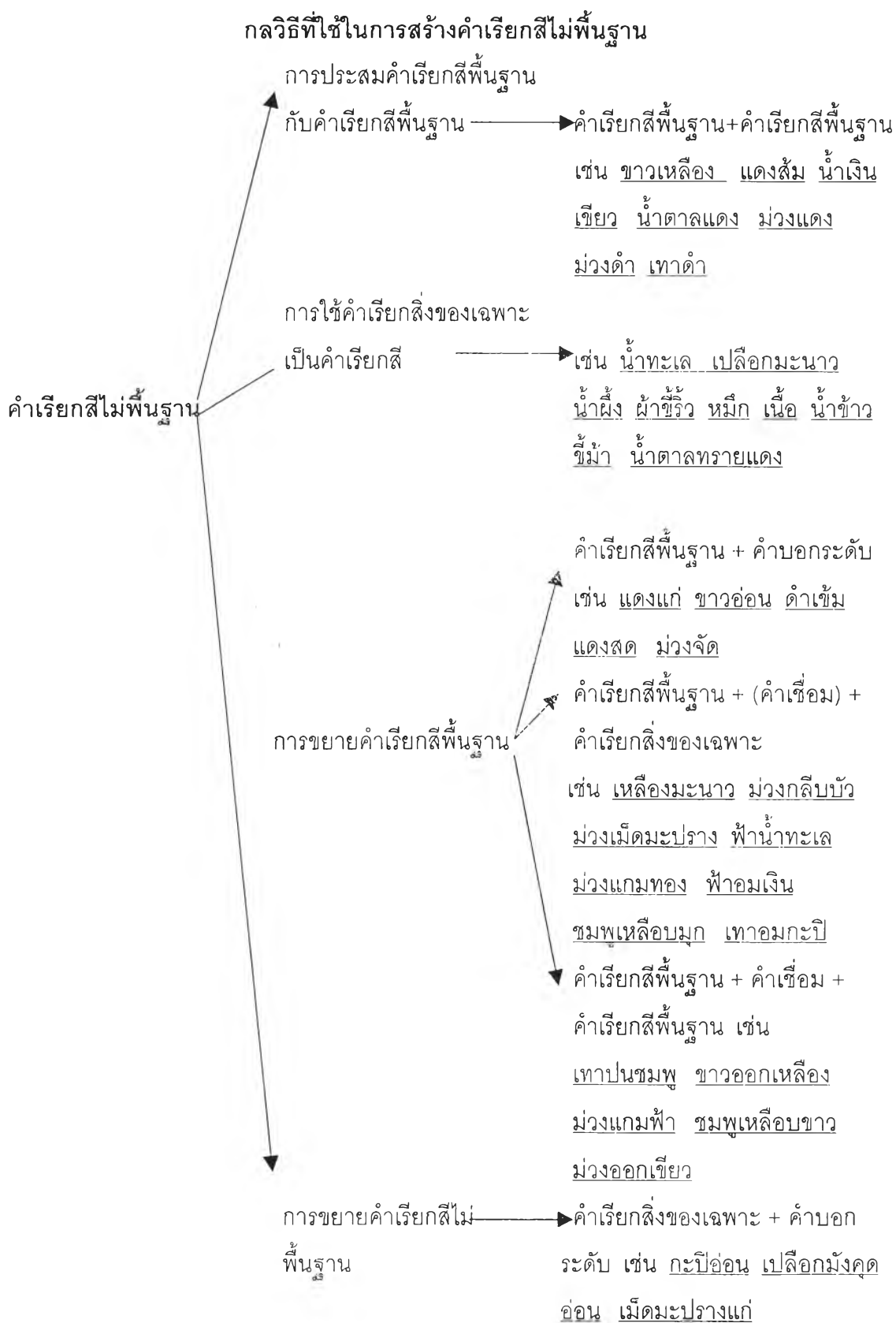
<u>น้ำทะเลอ่อน</u>	คำเรียกสิ่งของเฉพาะ - <u>คำบอกระดับ</u>
<u>เปลือกมังคุดอ่อน</u>	คำเรียกสิ่งของเฉพาะ - <u>คำบอกระดับ</u>
<u>เม็ดมะพร้าวแก่</u>	คำเรียกสิ่งของเฉพาะ - <u>คำบอกระดับ</u>

และจากข้อมูลพบว่า คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานที่สร้างโดยกลวิธีดังกล่าวนี้มีการปรากฏ 8 ครั้ง

สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับการปรากฏและกลวิธีของการปรากฏตลอดจนกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานและความถี่ในการปรากฏของแต่ละกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบันสามารถสรุปเป็นแผนภูมิและตารางเพื่อความเข้าใจและเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้นได้คือ

การปรากฏและโครงสร้างภาษาของการปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐาน

แผนภูมิที่ 8 แผนภูมิแสดงภาพรวมของการปรากฏและโครงสร้างภาษาของการปรากฏตลอดจนกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

สำหรับความถี่ในการใช้กลวิธีสร้างคำเรียกสิ่งพื้นฐานในปัจจุบันนั้นปรากฏความถี่ดังในตารางที่ 5 ต่อไป

ตารางที่ 5 ตารางแสดงความถี่ในการปรากฏของคำเรียกสิ่งพื้นฐานที่สร้างโดยแต่ละกลวิธีในภาษา ภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน	ความถี่ของการปรากฏ (ครั้ง)	ร้อยละ (%)
1. การขยายคำเรียกสิ่งพื้นฐาน		
1.1 หน่วยขยายเป็นคำบอกระดับ	86	39.09
1.2 หน่วยขยายเป็นคำเรียกสิ่งเฉพาะ	32	14.54
1.3 หน่วยขยายเป็นคำเรียกสิ่งพื้นฐาน	31	14.09
2. การใช้คำเรียกสิ่งเฉพาะเป็นคำเรียกสิ่ง	56	25.45
3. การขยายคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน		
3.1 หน่วยขยายเป็นคำบอกระดับขยายคำเรียกสิ่งเฉพาะ	8	3.63
4. การประสมคำเรียกสิ่งพื้นฐานกับคำเรียกสิ่งพื้นฐาน	7	3.20

จะเห็นได้ว่ากลวิธีการขยายคำเรียกสิ่งพื้นฐานด้วยคำขยายที่บอกระดับ เป็นกลวิธีที่ใช้มากที่สุด

5.3 เปรียบเทียบคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบัน

ในการเปรียบเทียบคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันผู้วิจัยจะเปรียบเทียบ 2 ประเด็นใหญ่คือ

- 1) การปรากฏและโครงสร้างภาษาของการปรากฏของคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน
- 2) กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน

5.3.1 การปรากฏและโครงสร้างภาษาของการปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐาน

การปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันในภาพรวมพบว่ามี ความคล้ายคลึงกัน อย่างเห็นได้ชัดคือ คำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยในทั้ง 2 สมัย ปรากฏใน 2 รูปแบบคือ 1) ปรากฏโดยลำพังไม่มีความเปรียบ และ 2) ปรากฏอยู่ในลักษณะ ความเปรียบ

อย่างไรก็ตามถ้าพิจารณาประเด็นของการปรากฏของคำเรียกสีไม่พื้นฐานในลักษณะ ความเปรียบจะพบว่าสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันมีการใช้ภาษาในการเปรียบเทียบที่ต่างกัน คือ คำเรียกสีไม่พื้นฐานในสมัยสุโขทัยที่อยู่ในลักษณะความเปรียบจะเกิดจากการเปรียบเทียบโดยมีคำ ตั้ง ที่เป็นคำเปรียบคั่นตรงกลางระหว่างคำเรียกสีไม่พื้นฐานกับสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบเสมอ เช่น แดงอ่อนดัง ดอกอโนธา แดงอ่อนดังดอกเทียนไทย ในขณะที่ในสมัยปัจจุบันเปรียบโดยมีคำ ของ ที่เป็นคำ เปรียบหรืออาจจะไม่มีคำ ของ คั่นตรงกลางระหว่างคำเรียกสีไม่พื้นฐานกับสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ เช่น ขาวปนชมพูดอกเล็บมือนาง แดงส้มของแคปซูลยาซิคแคนนอน

ประเด็นอีกประเด็นหนึ่งที่ทำให้สมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันมีความแตกต่างกัน คือ กลวิธีของการปรากฏของคำหรือวลีเรียกสีเปรียบกล่าวคือ คำหรือวลีเรียกสีเปรียบในภาษาไทย สมัยสุโขทัยอยู่ในแบบโครงสร้างคือ คำนาม / นามวลี / กริยาวลี / ประโยค (ส่วนขยาย) ส่วน ขยายอาจปรากฏหรือไม่ก็ได้ ถ้าปรากฏส่วนขยายจะเป็นเฉพาะคำคุณศัพท์ ตัวอย่างเช่น แดง อ่อนดังดอกอโนธา ขาวใสดังแกนกล้วย สีแดงเหลืองดังระบายรงหงส์สิบบาท สีแดงเหลืองอ่อน ดังท่านระบายรงหงส์สิบบาท แดงอ่อนดังดอกเทียนไทย ในขณะที่คำหรือวลีเรียกสีเปรียบใน ภาษาไทยสมัยปัจจุบันอยู่ในแบบโครงสร้างคือ คำนาม (ส่วนขยาย) ส่วนขยายอาจปรากฏหรือไม่ก็ได้ ถ้าปรากฏส่วนขยายอาจจะเป็นคำคุณศัพท์ ตัวอย่างเช่น เหลืองสดเนยเทียม และส่วน ขยายอาจจะเป็นส่วนเสริมความก็ได้ ตัวอย่างเช่น แดงส้มของแคปซูลยาซิคแคนนอน เป็นต้น

5.3.2 กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน

กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันมี ความคล้ายคลึงกันในภาพรวม คือ ในภาษาไทยทั้งสองสมัยมีกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่ พื้นฐาน 4 กลวิธี ได้แก่

- 1) การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐาน
- 2) การใช้คำเรียกสีของเฉพาะเป็นคำเรียกสี

- 3) การขยายคำเรียกศัพท์พื้นฐาน
- 4) การขยายคำเรียกศัพท์ไม่พื้นฐาน

ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นภาพรวมเปรียบเทียบที่ชัดเจนขึ้น ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ตารางแสดงภาพรวมเปรียบเทียบกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกศัพท์ไม่พื้นฐานพร้อมตัวอย่างคำเรียกศัพท์ในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบัน

กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกศัพท์ไม่พื้นฐาน	สมัยสุโขทัย	สมัยปัจจุบัน
1. การประสมคำเรียกศัพท์พื้นฐานกับคำเรียกศัพท์พื้นฐาน	แดงเหลือง	ม่วงแดง
2. การใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะเป็นคำเรียกศัพท์	ทองแดง	เม็ดมะพร้าว
3. การขยายคำเรียกศัพท์พื้นฐาน		
3.1 หน่วยขยายเป็นคำบอกระดับ	แดงกล้า	เหลืองอ่อน
3.2 หน่วยขยายเป็นคำเรียกสิ่งของเฉพาะ	-	ม่วงกลีบบัว
3.3 หน่วยขยายเป็นคำเรียกศัพท์พื้นฐาน	-	ฟ้าอมเทา
4. การขยายคำเรียกศัพท์ไม่พื้นฐาน		
4.1 หน่วยขยายเป็นคำบอกระดับขยายคำเรียกศัพท์ไม่พื้นฐานที่เป็นคำประสม	แดงเหลืองอ่อน	-
4.2 หน่วยขยายเป็นคำบอกระดับขยายคำเรียกศัพท์ไม่พื้นฐานที่เป็นคำเรียกสิ่งของเฉพาะ	-	เปลือกมังคุดอ่อน

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า ภาษาไทยทั้งสองสมัยนี้กลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกศัพท์ไม่พื้นฐานที่คล้ายคลึงกันโดยหลัก แต่มีกลวิธีย่อยแตกต่างกัน ดังเช่นในกลวิธีที่ 3 การขยายคำเรียกศัพท์พื้นฐานและกลวิธีที่ 4 การขยายคำเรียกศัพท์ไม่พื้นฐาน พบว่ามีความแตกต่างกัน คือ

ในกลวิธีที่ 3 การขยายคำเรียกศัพท์พื้นฐาน ภาษาไทยสมัยสุโขทัยไม่มีการสร้างคำเรียกศัพท์ไม่พื้นฐานโดยการขยายคำเรียกศัพท์พื้นฐาน โดยที่หน่วยขยายเป็นคำเรียกสิ่งของเฉพาะและเป็นคำเรียกศัพท์พื้นฐานเหมือนกับในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

ในกลวิธีที่ 4 การขยายคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน พบว่า ภาษาไทยสมัยปัจจุบันไม่มีการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานโดยการใช้คำบอกระดับขยายคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานที่เป็นคำประสมเหมือนกับในสมัยสุโขทัย และในทางตรงกันข้ามกัน พบว่า ภาษาไทยสมัยสุโขทัยไม่มีการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน โดยการใช้คำบอกระดับขยายคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานที่เป็นคำเรียกสิ่งของเฉพาะ

ยิ่งไปกว่านั้น จากข้อมูลพบว่า ภาษาไทยทั้งสองสมัยมีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกันในประเด็นเกี่ยวกับคำบอกระดับ ดังนี้

ประเด็นที่คล้ายคลึงกันคือ คำบอกระดับ อ่อน เป็นคำบอกระดับที่พบที่ใช้ในทั้งสองสมัยเพื่อเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน และจากข้อมูลมีข้อสังเกตว่า คำบอกระดับ กล้า หรือ กำ เป็นคำบอกระดับที่ใช้กับคำเรียกสิ่งพื้นฐาน แดง ในทั้งสองสมัย สำหรับประเด็นที่แตกต่างกันคือ ในภาษาไทยสมัยปัจจุบันมีคำบอกระดับมากกว่าสมัยสุโขทัย มีคำบอกระดับจำนวนถึง 45 คำ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2 ข้างต้น ในขณะที่ในภาษาไทยสมัยสุโขทัยมีจำนวนคำบอกระดับเพียง 5 คำ คือ คำบอกระดับ อ่อน กล้า เข้ม ผ่อง และ ใส

ถ้าพิจารณาประเด็นเกี่ยวกับความถี่ในการปรากฏหรือการใช้กลวิธีในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันพบว่า มีความคล้ายคลึงกัน คือ ทั้งภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันมีการใช้กลวิธี การขยายคำเรียกสิ่งพื้นฐานโดยที่หน่วยขยายเป็นคำบอกระดับ ในความถี่ที่มากที่สุดและมากกว่าการใช้ของกลวิธี การประสมคำเรียกสิ่งพื้นฐานกับคำเรียกสิ่งพื้นฐานและกลวิธีการใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะเป็นคำเรียกสิ่ง อีกประเด็นหนึ่งที่คล้ายคลึงกันคือ ในภาษาไทยทั้งสองสมัยมีการใช้กลวิธี การประสมคำเรียกสิ่งพื้นฐานกับคำเรียกสิ่งพื้นฐานในความถี่ที่น้อยที่สุดในจำนวน 4 กลวิธี